

По двора ходѣли кокошкитѣ, кълвѣли зрънца, а срѣдъ тѣхъ гордо се разхождалъ пѣтельтъ.

— Защо ли плаче господарѣтъ, — рекла една отъ кокошкитѣ.

— Жена му го е напекла да ѝ каже нѣкаква тайна. Пъкъ тая тайна е такава, че като я каже, и ще умре бедниятъ. Вече се е приготвилъ за смъртъта.

— Че той да не я казва, — рекла друга кокошка.

— Жена му мира му не дава!

— Така ли! — рекълъ гордо пѣтельтъ. — Срамъ за моя господаръ! Ако бѣхъ на негово мѣсто, такъвъ бой щѣхъ да ѝ ударя, че нѣмаше вече да помисли да ме пита.

Горкиятъ овчаръ разбралъ всичко. Той станалъ, изгорилъ погребалния ковчегъ, следъ това взелъ едно некастрено дърво и рекълъ на жена си:

— Ела, жено, да ти кажа тайната си.

Че като я забралъ. Че горе, че доле, докато глупавата жена взела да се моли и да вика:

— Олеле, мжжо, остави ме! Не ща ти тайната. Пази я за себе си.

КОЙ ПРАВИ СНѢЖИНКИТЪ?

Боже, Боже, два дни вече става
Снѣгъ вали, вали и не престава.
Кой го прави и безъ мѣра рине,
Кой го трупа сякашъ за години?

Дали тамъ, въ небестнитѣ простори,
Нѣкжде далечъ отъ хорски взори,
Ангелчета — весели дружинки
Съ пѣсни правятъ бѣлитѣ снѣжинки?

Но на тия ангелчета клети
Не премръзватъ ли отъ студъ ржцетѣ?
Или има въвъ далнини надземни
За снѣжинки палати вълшебни?

Ст. Данисковъ